

Kleine Alk gered

Martin Hin

De laatste jaren gaan we, Marianne, Eline en ik, steeds in de herfst een weekje naar Terschelling. Zo zijn we ook dit jaar weer gegaan. Aangezien onze dochter Eline nu 5 jaar is, waren we voor het eerst gebonden aan de herfstvakantie. Tot nu toe hadden we steeds voorkeur voor september.

De herfstvakantie was dit jaar laat, n.l. in de laatste week van oktober. De landtrek is dan over z'n hoogtepunt heen. We besloten dan ook dat we dit jaar, wat meer dan andere jaren, aandacht zouden gaan schenken aan de trek over zee. Eline vermaakt zich altijd prima op het strand en wij kunnen dan (om de beurt) met de telescoop over zee turen. We besloten een huisje te reserveren vlak bij het strand ter hoogte van Midsland.

Het weer in de vakantie was goed, maar er stond wel steeds een harde zuidenwind, hetgeen voor de zeetrek een nadeel is. Toch zijn we drie ochtenden naar het strand gegaan, om de trek over zee te bekijken.

Zo waren we op 28 oktober ook op het strand bij Midsland aan Zee. De zeetrek was niet bijzonder. Er vlogen enkele duikers langs, waarvan we er een paar als Roodkeelduiker konden determineren. We wilden weer weggaan, maar Eline wilde bij het paviljoen nog even schommelen en vliegeren. We benutten die tijd maar door nog even door de telescoop over zee te kijken.

Opeens roept Marianne: "Ik zie een Kleine Alk!" Het beestje kwam steeds dichterbij, totdat het, bijna recht voor ons aan de branding inviel in een plasje. Ik keek even en constateerde ook dat daar een Kleine Alk zat. Toen Marianne het weer van me overnam, zag ze dat een hond, een beest als een Rottweiler, de Kleine Alk achterna zat en in de bek nam! Het beest zal hem toch niet doodbijten! De eigenaars hadden niets in de gaten!

Ik spoedde naar de plek des onheils (toch nog wel zo'n 200 meter lopen op het brede strand van Terschelling). Nog vóórdat ik er arriveerde had de eigenaresse van de hond het toch in de gaten en ze riep haar hond terug. Vervolgens pakte ze de uitgeputte Kleine Alk op.

Toen ze mij zag, vertelde ze dat ze dacht dat de vogel gewond was aan de vleugel. Ik zei dat het ook wel zou kunnen meevallen. Het beestje kon wel uitgeput zijn. Het dochtertje van de vrouw, een kind van een jaar of zeven, merkte op dat het vogeltje op een pinguïn leek. Ik zei dat ze dat goed gezien had en vertelde dat het een Kleine Alk was.

De dame vertrouwde mij het alkje toe. Dan was zij er maar vanaf, ze wist toch niet wat ze ermee moest beginnen. Met een verrekijker om de nek en met m'n groene wax-jas aan, wekte ik bovendien bij haar het vertrouwen dat ik er wel raad mee wist.

Marianne heeft een paar foto's van het vogeltje gemaakt, terwijl het in mijn handpalm zat. Het vulde maar net m'n hand.

Het alkje werd steeds onrustiger en probeerde weg te komen. Hierdoor dacht ik dat het met de verwonding waarschijnlijk nogal meeviel. We hebben het beestje weer (op afstand van de honden) in een plasje bij de branding neergezet. Na enig poetswerk aan de veren, probeerde het op te vliegen. Bij de tweede poging lukte het! De Kleine Alk was weer vertrokken. Het enthousiasme van Eline, een dierenliefhebber bij uitstek, was groot.

De Kleine Alk was in goede handen en oogste veel belangstelling van Eline. Marianne Zijderveld.